বৈজানাথ আৰু অন্যান্য

বনাম

গুৰম্মা আৰু আন এজন

১৮ নৱেম্বৰ, ১৯৯৮

[ন্যায়াধীশ সুজাতা ভি. মনোহৰ আৰু ন্যায়াধীশ জি. বি. পট্টনায়ক]

হিন্দু মহিলা সম্পত্তি অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭- পৰিচ্ছেদ ১(৩)- হায়দৰাবাদ (কেন্দ্ৰীয় আইন প্ৰয়োগ) আইন, ১৯৫২- পৰিচ্ছদ ৩- অনুসূচী- পৰিশিষ্ট 'এ', 'বি', 'চি', 'ডি' আৰু 'এফ'।

হায়দৰাবাদ হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ (কৃষি ভূমিৰ সম্প্ৰসাৰণ) আইন, ১৯৫৪: পৰিচ্ছদ ২।

ভাৰতৰ সংবিধান, ১৯৫০: সপ্তম অনুসূচী- সমৱৰ্তী সূচী- প্ৰবিষ্টি ৫- পৰিসৰ- ৫ নং প্ৰবিষ্টিৰ পৰা কৃষিভূমি বাদ দিয়া নহ'ব।

হিন্দু আইন- হায়দৰাবাদ ৰাজ্য- যৌথ পৰিয়ালৰ সম্পত্তি- বিভাজন- বিধৱা- যৌথ পৰিয়ালটোৰ কৃষিভূমিৰ অংশ দিয়া হৈছে- বিবাদ যে পূৰ্বৰ হায়দৰাবাদ ৰাজ্যত প্ৰযোজ্য হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইনৰ অধীনত, য'ত ভূমিবোৰ অৱস্থিত আছিল, বিধৱাই যৌথ পৰিয়ালৰ কৃষিভূমিৰ অংশীদাৰিত্বৰ অধিকাৰী নাছিল কিয়নো কৃষিভূমি সমূহক হিন্দু মহিলা অধিকাৰ সম্পত্তি আইন, ১৯৩৭-ৰ বিধানৰ পৰা বাদ দিয়া হৈছিল- উচ্চতম ন্যায়ালয়ৰ সন্মুখত উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ দ্বাৰা প্ৰত্যাখ্যান কৰা আপীল- উপস্থাপন কৰে- হায়দৰাবাদ ৰাজ্যৰ বিধানসভাই এনে এখন আইন প্ৰণয়ন কৰিবলৈ সক্ষম আছিল যিয়ে কৃষিভূমিকে ধৰি যৌথ পৰিয়ালৰ সম্পত্তিৰ সৈতে জড়িত ইচ্ছাপত্ৰহীনত্ব আৰু উত্তৰাধিকাৰৰ সৈতে সম্পৰ্কিত আছিল- হায়দৰাবাদ ৰাজ্যত প্ৰণয়ন

কৰা হিন্দু মহিলা সম্পত্তি অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭-ৰ ভাষা মূল আইনৰ দৰেই সাধাৰণ- 'সম্পত্তি'ৰ লগতে 'যৌথ পৰিয়ালৰ সম্পত্তিৰ প্ৰতি স্বাৰ্থ' শব্দ দুটা কৃষিভূমিও সামৰি ল'ব পৰাকৈ বহল- গতিকে হায়দৰাবাদ ৰাজ্যই প্ৰণয়ন কৰা হিন্দু মহিলা সম্পত্তি অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭-ৰ ব্যাখ্যাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি এই আইনখনে কৃষিভূমি সামৰি লয়- হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইন হৈছে ১৯৩৭ চনৰ আইন প্ৰণয়নৰ আগতে হিন্দু আইনৰ অধীনত উত্তৰাধিকাৰ সম্পৰ্কে এগৰাকী বিধৱা মহিলাৰ কষ্ট হ্ৰাস কৰিবলৈ বিচৰা এক প্ৰতিকাৰমূলক আইন: আৰু ই এক লাভজনক ব্যাখ্যা প্ৰাপ্ত কৰা উচিত- বৰ্তমান প্ৰেক্ষাপটত লাভজনক ব্যাখ্যাই স্পষ্টভাৱে 'সম্পত্তি' শব্দৰ অধীনত কৃষিভূমিক সামৰি ল'ব।

হায়দৰাবাদ হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ (কৃষি ভূমিৰ সম্প্ৰসাৰণ) আইন, ১৯৫৪ প্ৰণয়ন কৰাৰ পূৰ্বে ১৯৫২ চনত প্ৰণয়ন কৰা হিন্দু মহিলা সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইনখন কৃষিভূমিৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য নহ'ব বুলি কৰা বিতৰ্ক উচ্চ ন্যায়ালয়ে সঠিকভাৱে নাকচ কৰিছে- পূৰ্বৰ আইন এখনৰ বিধানসমূহ এই ধৰণে ব্যাখ্যা কৰিবলৈ পৰৱৰ্তী আইন এখন ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰি।

১৯৩৭ চনৰ হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইন, **এ.আই.আৰ. (১৯৪১) সংযুক্ত ন্যায়ালয় ৭২, প্ৰযোজ্য নহয় বুলি ধৰা হয়।**

শব্দ আৰু বাক্যাংশ

সম্পত্তি- অৰ্থ

দেৱানী আপীল অধিকাৰক্ষেত্ৰ: দেৱানী আপীল নং ৪৩৭৯/১৯৯৬।

১৯৮৫ চনৰ এছ.এ. নং ২৬৬-ত বম্বে উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ ৮.৯.৯৩ তাৰিখৰ ৰায় আৰু আদেশৰ পৰা।

আপীলকাৰীৰ হৈ এছ. ভি. দেশপাণ্ডে, প্ৰমিত চাক্সেনা, সুহাস আৰু এনাক্লেটো ভিয়েগাছ।

প্ৰতিপক্ষসকলৰ হৈ ৰাকেশ শৰ্মাৰ হৈ চি. জি. সোলশে।

ন্যায়ালয়ে তলত দিয়া ধৰণে আদেশ জাৰি কৰিছিল :

মৃত ১ নং প্ৰতিপক্ষৰ আইনী প্ৰতিনিধি হিচাপে ২ নং প্ৰতিপক্ষকো অভিলেখত অনাৰ বাবে কৰা আবেদন গ্ৰহণ কৰা হৈছে।

প্ৰথম প্ৰতিপক্ষ আছিল ১৯৫৪ চনৰ জুলাই মাহৰ কোনোবা এটা সময়ত মৃত্যু হোৱা ৰামছেট্টি নামৰ এজনৰ বিধৱা পত্নী। ২য় প্ৰতিপক্ষত হৈছে তেওঁৰ কন্যা। ৰামশেট্টি আৰু তেওঁৰ ভাতৃ বীৰাপ্পাই জীৱনকালত এটা যৌথ পৰিয়াল গঠন কৰিছিল যি অন্যান্য বিষয়ৰ লগতে কৃষিভূমিৰ মালিক আছিল। বৰ্তমানৰ আপীলকাৰীসকল হৈছে বীৰাপ্পাৰ বিধৱা পত্নী, পুত্ৰ আৰু কন্যা।

বিভাজন আৰু দখলৰ বাবে নিয়মীয়া গোচৰ নং ৮৮/৭৮ অনুসৰি উদ্ভৱ হোৱা কাৰ্য্যবিধিত নিৰ্দেশ দিয়া যৌথ পৰিয়ালৰ সম্পত্তি বিভাজনৰ ওপৰত ৰামছেট্টীৰ বিধৱা পত্নী হিচাপে ১ম প্ৰতিপক্ষক যৌথ পৰিয়ালটোৰ কৃষিভূমিৰ অংশ দিয়া হৈছে। আপীলকাৰীসকলে দাবী কৰিছিল যে পূৰ্বৰ হায়দৰাবাদ ৰাজ্যত প্ৰয়োগ কৰা হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইনৰ অধীনত, য'ত ভূমিবোৰ অৱস্থিত আছিল, ১ম প্ৰতিপক্ষ মৃত ৰামছেট্টীৰ বিধৱা পত্নী আছিল, যৌথ পৰিয়ালৰ কৃষিভূমিৰ অংশীদাৰিত্বৰ অধিকাৰী নাছিল। ১৯৩৭ চনৰ হিন্দু মহিলা সম্পত্তি অধিকাৰ আইনৰ বিধানৰ পৰা কৃষিভূমি বাদ দিয়া হৈছে। এই যুক্তি উচ্চ ন্যায়ালয়ে নাকচ কৰিছে। সেয়েহে বীৰাপ্পাৰ উত্তৰাধিকাৰীসকলে বৰ্তমানৰ আবেদন দাখিল কৰিছে।

১৯৫৪ চনৰ জুলাই মাহত ৰামছেট্টীৰ মৃত্যুৰ তাৰিখত এই মাটিবোৰ পূৰ্বৰ হায়দৰাবাদ ৰাজ্যত অৱস্থিত আছিল। ১৯৫৩ চনৰ ২২ জুলাইত ৰাষ্ট্ৰপতিৰ সন্মতি লাভ কৰা হায়দৰাবাদ (কেন্দ্ৰীয় আইন প্ৰয়োগ) আইন, ১৯৫২ৰ অধীনত হায়দৰাবাদ ৰাজ্যত হিন্দু আৰু মুছলমান আইনক প্ৰভাৱিত কৰা কিছুমান কেন্দ্ৰীয় আইন প্ৰয়োগ কৰা হৈছিল। হায়দৰাবাদ ৰাজ্যৰ ক্ষেত্ৰত এনেদৰে প্ৰয়োগ কৰা আইনসমূহৰ ভিতৰত এটা আইন আছিল হিন্দু মহিলা সম্পত্তি অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭।

হায়দৰাবাদ (কেন্দ্ৰীয় আইন প্ৰয়োগ) আইন, ১৯৫২ৰ ৩ নং আঁচনি, যাক ইয়াৰ পিছত ১৯৫২ চনৰ হায়দৰাবাদ আইন বুলি কোৱা হয়, উল্লেখ আছে যে তাত উল্লেখ কৰা আইনসমূহ, নিৰ্দিষ্ট দিনটোৰ পৰা কাৰ্যকৰী হোৱাকৈ, অনুসূচীত উল্লেখ কৰা পৰিৱৰ্তনৰ অধীনত সমগ্ৰ হায়দৰাবাদ ৰাজ্যত প্ৰসাৰিত হ'ব আৰু কাৰ্যকৰী হ'ব আৰু সেই অনুসৰি অনুসূচীৰ পৰিশিষ্ট 'এ',

'বি', 'চি', 'ডি', 'ই' আৰু 'এফ'ত ক্ৰমান্বয়ে নিৰ্ধাৰিত ৰূপত উক্ত তাৰিখৰ পৰা কাৰ্যকৰী হোৱাকৈ উক্ত ৰাজ্যত বলবৎ হ'ব। উক্ত আইনখনৰ অনুসূচীত হিন্দু মহিলা সম্পত্তি অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭ৰ সংশোধনী নিৰ্ধাৰণ কৰা হৈছে। একমাত্ৰ পৰিৱৰ্তনটো হ'ল, "পৰিচ্ছেদ ১ৰ উপ-পৰিচ্ছেদ (২)ৰ বাবে, তলত দিয়া উপ-পৰিচ্ছেদটো সলনি কৰা হ'ব, "এইটো সমগ্ৰ হায়দৰাবাদ ৰাজ্যলৈ বিস্তৃত।" ১৯৫২ চনৰ হায়দৰাবাদ আইনৰ পৰিশিষ্ট 'চি'ত পূৰ্বতে উল্লেখ কৰা অনুসূচীৰ দ্বাৰা সংশোধিত আৰু হায়দৰাবাদ ৰাজ্যত প্ৰযোজ্য হিন্দু মহিলা সম্পত্তি অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭ৰ পাঠ্যক্ৰম নিৰ্ধাৰণ কৰা হৈছে। ওপৰত উল্লেখ কৰা পৰিচ্ছেদ ১ৰ উপ-পৰিচ্ছেদ (২)ৰ পৰিৱৰ্তনৰ সৈতে আইনখনৰ সমগ্ৰ পাঠ্যবস্তু একে হৈ আছে। উক্ত হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭ৰ উপ-পৰিচ্ছেদ (৩)ৰ অধীনত যেতিয়া হিন্দু আইনৰ দয়াভাগা স্কুল বা কোনো প্ৰথাগত আইনৰ বাহিৰে আন কোনো বিদ্যালয়ৰ দ্বাৰা পৰিচালিত হিন্দু এজনৰ মৃত্যুৰ সময়ত হিন্দু যৌথ পৰিয়ালৰ সম্পত্তিত স্বাৰ্থ থকা অৱস্থাত ইচ্ছাপত্ৰ বিহীনভাৱে মৃত্যু হয়, তেওঁৰ বিধৱাই উপ-পৰিচ্ছেদ (৩)ৰ অধীনত সম্পত্তিৰ প্ৰতি তেওঁৰ স্বাৰ্থৰ সমান স্বাৰ্থ থাকিব। উপ-পৰিচ্ছেদ (৩)ৰ অধীনত হিন্দু বিধৱা এগৰাকীৰ ওপৰত নিহিত স্বাৰ্থ হ'ব হিন্দু মহিলাৰ ইষ্টেট বুলি জনাজাত সীমিত স্বাৰ্থ। হিন্দু মহিলা সম্পত্তি অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭ৰ অধীনত সম্পত্তিৰ কোনো সংজ্ঞা নাই। গতিকে সম্পত্তি শব্দটোক ইয়াৰ সাধাৰণ অৰ্থ দিব লাগিব য'ত কৃষিভূমিও অন্তৰ্ভুক্ত হ'ব।

অৱশ্যে, আপীলকাৰীসকলে সংযুক্ত ন্যায়ালয়ৰ ৰি: হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইন, (১৯৩৭) এ.আই.আৰ. ১৯৪১ সংযুক্ত ন্যায়ালয় পৃষ্ঠা ৭২-ৰ সিদ্ধান্তৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰে যাৰ অধীনত কেন্দ্ৰীয় বিধানসভাৰ দ্বাৰা প্ৰণয়ন কৰা উক্ত মূল আইনৰ বৈধতা সংযুক্ত ন্যায়ালয়ে বিবেচনা কৰিছিল। ১৯৩৭ চনত হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইন প্ৰণয়ন কৰাৰ বাবে কেন্দ্ৰীয় বিধানসভাৰ আইনগত ক্ষমতাৰ প্ৰশ্নটো পৰীক্ষা কৰি সংযুক্ত ন্যায়ালয়ে ভাৰত চৰকাৰ অধিনিয়ম, ১৯৩৫-ৰ অধীনত আইনগত প্ৰবিষ্টিসমূহ পৰীক্ষা কৰিছিল। ইয়াত কোৱা হৈছে যে দ্বিতীয় তালিকাৰ প্ৰবিষ্টি ২১-ৰ অধীনত, যিটো প্ৰাদেশিক বিধানসভাৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য, কৃষিভূমিৰ হস্তান্তৰৰ সন্দৰ্ভত আইন কেৱল প্ৰাদেশিক বিধানসভাই প্ৰণয়ন কৰিব পাৰে। ইয়াত এইটোও উল্লেখ কৰা হৈছে যে ৩ নং তালিকাত অৰ্থাৎ সমবৰ্ত্তী তালিকাত ৭ নং প্ৰবিষ্টিত "কৃষিভূমিৰ বাহিৰে ইচ্ছাপত্ৰ, ইচ্ছাপত্ৰহীনত্ব আৰু উত্তৰাধিকাৰী সঞ্চয়" আছিল। সংযুক্ত ন্যায়ালয়ে লক্ষ্য কৰিছিল যে

যদিও আইনখনে ইচ্ছাপত্ৰবিহীনভাৱে মৃত্যুমুখত পৰা হিন্দুৰ 'সম্পত্তি' বা 'পৃথক সম্পত্তি' বা যৌথ পৰিয়ালৰ সম্পত্তিৰ প্ৰতি তেওঁৰ স্বাৰ্থৰ সৈতে মোটামুটি সাধাৰণভাৱে মোকাবিলা কৰাৰ উদ্দেশ্যে লৈছে, তথাপিও ই কৃষিভূমি আৰু অন্যান্য সম্পত্তিৰ মাজত পাৰ্থক্য নকৰে আৰু সেয়েহে পিছৰটোৰ ক্ষেত্ৰত ই সীমাবদ্ধ নহয়। কিন্তু এনে আইন প্ৰণয়ন কৰিবলৈ কেন্দ্ৰীয় বিধানসভাৰ যোগ্যতাৰ প্ৰতি লক্ষ্য ৰাখি ‘সম্পত্তি’ শব্দটোক উপযুক্তভাৱে ব্যাখ্যা কৰিব লাগিব। "যেতিয়া সীমিত আৰু নিয়ন্ত্ৰিত ক্ষমতা থকা বিধানসভাই এনে ধৰণৰ বহল আৰু সাধাৰণ গুৰুত্বৰ শব্দ ব্যৱহাৰ কৰে, তেতিয়া ধাৰণাটো নিশ্চিতভাৱে হ'ব লাগিব যে ই ইয়াক সেই ধৰণৰ সম্পত্তিৰ প্ৰসংগত ব্যৱহাৰ কৰি আছে, যাৰ সন্দৰ্ভত ই আইন প্ৰণয়ন কৰিবলৈ সক্ষম আৰু আন কোনো নহয়।" সেয়েহে সংযুক্ত ন্যায়ালয়ে কৃষিভূমিক ইয়াৰ আওতাৰ পৰা বাদ দি হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তি অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭-ৰ প্ৰয়োগ সীমিত কৰে।

১৯৫৩ চনৰ ২২ জুলাইত ৰাষ্ট্ৰপতিৰ সন্মতি লাভ কৰা হায়দৰাবাদ ৰাজ্যৰ বিধানসভাই গৃহীত কৰা ১৯৫২ চনৰ হায়দৰাবাদ আইনখনৰ ক্ষেত্ৰত একেধৰণৰ বাধ্যবাধকতা প্ৰযোজ্য নহয়। ভাৰতৰ সংবিধানৰ অধীনত প্ৰাসঙ্গিক আইনী প্ৰবিষ্টিবোৰ কিছু বেলেগ। সংবিধানৰ ৭ম অনুসূচীৰ ৩ নং তালিকা হিচাপে সমবৰ্ত্তী তালিকাত ৫ নং প্ৰবিষ্টি তলত দিয়া ধৰণৰ:

"বিবাহ আৰু বিবাহ বিচ্ছেদ; শিশু আৰু নাবালক; দত্তক গ্ৰহণ; ইচ্ছাপত্ৰ, ইচ্ছাপত্ৰহীনত্ব আৰু উত্তৰাধিকাৰ; যৌথ পৰিয়াল আৰু বিভাজন; এই সংবিধান আৰম্ভ হোৱাৰ লগে লগে ন্যায়িক প্ৰক্ৰিয়াত কোনবোৰ পক্ষ তেওঁলোকৰ ব্যক্তিগত আইন সাপেক্ষে আছিল সেই সন্দৰ্ভত সকলো বিষয়।"

৫ নং প্ৰবিষ্টিৰ পৰা কৃষিভূমি বাদ দিয়া হোৱা নাই যিয়ে ইচ্ছাপত্ৰ, ইচ্ছাপত্ৰহীনত্ব আৰু উত্তৰাধিকাৰৰ লগতে যৌথ পৰিয়াল আৰু বিভাজনকো সামৰি লয়। যদিও সমবৰ্ত্তী তালিকাৰ ৬ নং প্ৰবিষ্টিয়ে কৃষিভূমিৰ বাহিৰে আন সম্পত্তিৰ হস্তান্তৰক সূচায়, কৃষি আৰু কৃষিভূমিৰ হস্তান্তৰ আৰু বিচ্ছিন্নকৰণকে ধৰি ভূমি ৰাজ্যিক তালিকাৰ ১৪ আৰু ১৮ নং প্ৰবিষ্টিৰ অধীনত ৰখা হৈছে। সেয়েহে, এইটো সম্পূৰ্ণ স্পষ্ট যে হায়দৰাবাদ ৰাজ্যৰ বিধানসভা এনে এখন আইন প্ৰণয়ন কৰিবলৈ সক্ষম আছিল যিয়ে কৃষিভূমিকে ধৰি যৌথ পৰিয়ালৰ সম্পত্তিৰ সৈতে জড়িত ইচ্ছাপত্ৰহীনত্ব আৰু

উত্তৰাধিকাৰৰ বিষয়ে আলোচনা কৰিছিল। হায়দৰাবাদ ৰাজ্যত প্ৰণয়ন কৰা হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭-ৰ ভাষা মূল আইনখনৰ দৰেই সাধাৰণ। 'সম্পত্তি'ৰ লগতে 'যৌথ পৰিয়ালৰ সম্পত্তিৰ প্ৰতি স্বাৰ্থ' শব্দটো কৃষিভূমিও সামৰি ল'ব পৰাকৈ বহল। গতিকে হায়দৰাবাদ ৰাজ্যই প্ৰণয়ন কৰা হিন্দু মহিলা সম্পত্তি অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭-ৰ ব্যাখ্যাৰ ওপৰত ভিত্তি কৰি এই আইনখনে কৃষিভূমি সামৰি লয়। সংযুক্ত ন্যায়ালয়ে ওপৰৰ ৰায়দানত লক্ষ্য কৰা অনুসৰি, হিন্দু মহিলা সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইনখন হৈছে ১৯৩৭ চনৰ আইন প্ৰণয়নৰ পূৰ্বে হিন্দু আইনৰ অধীনত উত্তৰাধিকাৰসূত্ৰে হোৱা বিধৱাৰ কষ্ট হ্ৰাস কৰিব বিচৰা এক প্ৰতিকাৰমূলক আইন; আৰু ই এক লাভজনক ব্যাখ্যা লাভ কৰিব লাগে। বৰ্তমানৰ প্ৰসংগত লাভজনক ব্যাখ্যাত 'সম্পত্তি' শব্দটোৰ অধীনত কৃষিভূমি স্পষ্টভাৱে সামৰি লোৱা হ'ব। এই আইনখনে ২৫৪(২) অনুচ্ছেদৰ অধীনত ৰাষ্ট্ৰপতিৰ সন্মতিও লাভ কৰিছিল আৰু সেয়েহে ই প্ৰচলিত হ'ব।

আপীলকাৰীসকলে অৱশ্যে হায়দৰাবাদ ৰাজ্যৰ দ্বাৰা গৃহীত কৰা এখন পৰৱৰ্তী আইন অৰ্থাৎ হায়দৰাবাদ হিন্দু মহিলা সম্পত্তিৰ অধিকাৰ (কৃষি ভূমিৰ সম্প্ৰসাৰণ) আইন, ১৯৫৪-ৰ ওপৰত নিৰ্ভৰ কৰিছে। উক্ত আইনখনৰ ২ নং পৰিচ্ছদত উল্লেখ আছে যে হায়দৰাবাদ ৰাজ্যত বলবৎ থকা হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইনত 'সম্পত্তি' শব্দটোত কৃষিভূমি অন্তৰ্ভুক্ত থাকিব। এই আইনখনে ১৯৫৪ চনৰ ১৫ অক্টোবৰত ৰাষ্ট্ৰপতিৰ সন্মতি লাভ কৰে আৰু ১৯৫৪ চনৰ ২২ অক্টোবৰৰ ৰাজ্যিক ৰাজপত্ৰত প্ৰকাশ পায়। দাখিল কৰা হৈছিল যে হায়দৰাবাদ হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ (কৃষি ভূমিৰ সম্প্ৰসাৰণ) আইন, ১৯৫৪ প্ৰণয়নৰ পূৰ্বে ১৯৫২ চনত প্ৰণয়ন কৰা হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইনখন কৃষিভূমিৰ ক্ষেত্ৰত প্ৰযোজ্য নহ'ব। উচ্চ ন্যায়ালয়ে এই যুক্তি সঠিকভাৱে নাকচ কৰিছে। পূৰ্বৰ আইন এখনৰ বিধানসমূহ এই ধৰণে ব্যাখ্যা কৰিবলৈ পৰৱৰ্তী আইন এখন ব্যৱহাৰ কৰিব নোৱাৰি। পূৰ্বৰ আইনখনৰ ভাষা কৃষিভূমিও সামৰি ল'ব পৰাকৈ বহল। সমগ্ৰ হিন্দু মহিলা সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭-ত, এনে একো নাই যিয়ে সূচায় যে আইনখন কৃষিভূমিত প্ৰযোজ্য নহয়। 'সম্পত্তি' শব্দটো হৈছে এক সাধাৰণ শব্দ যি কৃষিভূমিকে ধৰি সকলো ধৰণৰ সম্পত্তিক সামৰি লয়। তদানীন্তন কেন্দ্ৰীয় বিধানসভাৰ দ্বাৰা প্ৰণয়ন কৰা মূল হিন্দু মহিলা সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭-ত এক সীমিত ব্যাখ্যা দিয়া হৈছিল, সম্পূৰ্ণৰূপে ভাৰত চৰকাৰ আইন, ১৯৩৫-ত আইনী প্ৰবিষ্টিৰ বাবে, যিয়ে কৃষিভূমিৰ ওপৰত

কেন্দ্ৰীয় বিধানসভাৰ আইনী সক্ষমতা বাদ দিছিল। হায়দৰাবাদ ৰাজ্যৰ ৰাজ্যিক বিধানসভাই প্ৰণয়ন কৰা হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭-ৰ ক্ষেত্ৰত এনে নহয়। গতিকে সংযুক্ত ন্যায়ালয়ৰ ৰায়দানৰ অনুপাত প্ৰযোজ্য নহ'ব। সেয়েহে, ১৯৫৪ চনৰ পৰৱৰ্তী আইনে ১৯৫২ চনৰ পূৰ্বৰ হায়দৰাবাদ আইনৰ দ্বাৰা কাৰ্যকৰী কৰা হিন্দু মহিলা সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইন, ১৯৩৭-ৰ প্ৰয়োগ সীমিত কৰা বুলি যুক্তিত কোনো সাৰ্থকতা নাই। উচ্চ ন্যায়ালয়ে আঙুলিয়াই দিয়াৰ দৰে ১৯৫৪ চনৰ আইনখন অতি সাৱধানতাৰে প্ৰণয়ন কৰা হৈছিল, যাতে কৃষিভূমি সমূহক ১৯৫২ চনত প্ৰণয়ন কৰা হিন্দু মহিলাৰ সম্পত্তিৰ অধিকাৰ আইনৰ পৰিসৰৰ পৰা বাদ দিয়া বুলি গণ্য কৰা নহয়। সেয়েহে দ্বিতীয় আইনখন স্পষ্টীকৰণমূলক।

উক্ত বিধিৰ ব্যাখ্যাৰ প্ৰশ্নৰ ওপৰত উচ্চ ন্যায়ালয়ে এই আদালত আৰু অন্যান্য আদালতৰ বিভিন্ন সিদ্ধান্তৰ বিষয়ে দীঘলীয়াকৈ আলোচনা কৰিছে। যিহেতু আমি উচ্চ ন্যায়ালয়ে লোৱা যুক্তি আৰু সিদ্ধান্তৰ সৈতে একমত, সেয়েহে উচ্চ ন্যায়ালয়ে উল্লেখ কৰা গোচৰসমূহ আমি পুনৰ পৰীক্ষা কৰা নাই। আমি, সেয়েহে, উচ্চ ন্যায়ালয়ৰ দ্বাৰা উপনীত হোৱা যুক্তি আৰু সিদ্ধান্তক দৃঢ়তা প্ৰদান কৰোঁ আৰু এই আপীলটো খাৰিজ কৰোঁ। অৱশ্যে খৰচৰ ক্ষেত্ৰত কোনো আদেশ নাথাকিব।

টি. এন. এ. আপীল খাৰিজ কৰা হৈছে।

অনুবাদক: মৃদুল হাজৰিকা, কনিষ্ঠ অনুবাদক, অনুবাদ শাখা, গৌহাটী উচ্চ ন্যায়ালয়।

DISCLAIMER

"The translated judgment in vernacular language is meant for the restricted use of the litigant to understand it in his/her language and may not be used for any other purpose. For all practical and official purposes, the English version of the judgment shall be authentic and shall hold the field for the purpose of execution and implementation".

“স্থানীয় ভাষালৈ অনূদিত এই ৰায় গোচৰত জড়িত পক্ষই বুজি পোৱাৰ উদ্দেশ্যে সীমিত ব্যৱহাৰৰ বাবেহে। ইয়াৰ বাদে অন্য ক্ষেত্ৰত অনূদিত ৰূপ ব্যৱহৃত নহ’ব। সকলো ব্যৱহাৰিক আৰু বিভাগীয় কামৰ লগতে ৰায়ৰ কাৰ্য্যকৰীকৰণ আৰু ৰূপায়ণৰ ক্ষেত্ৰতো এই ৰায়ৰ ইংৰাজী সংস্কৰণটোৱেই সঠিক বিবেচিত হব।”